

ת"פ 10/03/2027 - מדינת ישראל נגד יוסף לויין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10-03-2027 מדינת ישראל נ' לויין
בפני כב' השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
יוסף לויין
הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי

הנאשם הואשם בכתיב האישום בנהיגת פוחזת ברכב, עבירה לפי סעיף 338(1) לחוק העונשין תשל"ג-1977, בהפרעה לעובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288(1) לחוק העונשין תשל"ג-1977 ובתקיפת סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין תשל"ג-1977.

על פי כתיב האישום, הנאשם הגיע למיחסים ומפקד המיחסים הסביר לו ש"אין מעבר לישראלים על פי צו אלוף וכי עליו להסתובב ולהזoor על דרכו". "הנאשם לא נשמע להוראות (החיל) ... החל ... לנסוע לאט ... לחץ על דיווחת הגז והחל בנסיעה מהירה".

הוזג בפני בית המשפט צו אלוף על פיו בציג בו נסע הנאשם "לא יסע ישראלי בדרכך". המונח "ישראל" מוגדר - "אדם הרשום במרשם האוכלוסין, לפי חוק מרשם האוכלוסין, תשכ"ה-1965 ...".

אקדמי ואומר שבכל מקום בו החוק הישראלי חל על אזרחים ישראלים בנסיבות, החוק (ולמען הסר ספק צו אלוף ביהודה ושומרון הוא חוק) חייב להיות מוחל על האוכלוסייה בדרך אחידה ללא כל שיקול של לאומיות, דת, גזע או כל דבר מבחין אחר. כל אזרח שווה בפניו החוק.

למשל, נניח שבציג שני פתווח לנסיעה לישראלים באזורי יהודה ושומרון חיללים מקימים מיחסים ובודקים כל נגה.

עמוד 1

שרשם בטעות זהות שלו שהוא יהודי שוחב כיפה או שיש לו "חזות יהודית", החילים מתירים לו לנסוע בצייר. למרות זאת, החילים מונעים מזריםים ישראלים לא יהודים לנסוע בצייר. חיב להיות ברור שפעולות החילים במקרים דוגמתה שלנו, הן מפלות בין אזרחים ישראלים יהודים לבין אזרחים ישראלים לא יהודים, נוגדות את עקרונות הצדק והשווון של החוק הישראלי ובית המשפט לא יתן את ידו לאכיפת ההפלה, לא ירשיע ולא יעניש את קרבנות ההפלה. ציר שפטוח ל"ישראלים" הינו פתוח לכל הישראלים וציר שהוא סגור ל"ישראלים" הינו סגור בפני כל הישראלים. שום אזרח ישראלי, שצאו אלוף חל על כלל האזרחים הישראלים, אינו חייב לעبور את ההשפה ואת ההפלה של ציר או אי כניסה לציר על פי מוצאו, דתו, גזע או חזותו האתנית.

זהו המקרה, עם השינויים המחויבים, שלפנינו. הציר, במקרה דנן, במקומ להיות פתוח לישראלים, כמו במקרה לעיל, הוא סגור לכלי רכב הישראלים. החילים במקומ למנוע מ-לא יהודים לנסוע בצייר, כמו במקרה לעיל, מונעים רק מיהודיים לנסוע בצייר. ככל, כל מי שלאחר בדיקה, מתרברר שהוא לא יהודי, מתירים לו לנסוע בצייר על אף שהצאו אסור על הישראלים, קרי: אזרח ישראלי, לנסוע בצייר.

ראו לציין והדבר מדגיש את האיסור הקיים בפעולות החילים, שעל פי עדותו של מר יצחק כדורי (ע"ת 1) ששירת במקרים דוגמתו, החיל במחסום שבודק את המסמכים כדי לבדוק אם מדובר ביudeי או לא יהודי, מכונה "הסלקטור" (ע' 13 לפprtוקול שורה 19).

בחקירה נגדית העד מתאר את פעולות המחסום:

"ש. מה זה כלי רכב ישראלי?

ת. בעל לוחית רישוי צהובה

ש. לכל הרכבים עם לוחית רישוי צהובה היה איסור לעبور או שהוא רכבים עם לוחית רישוי צהובה שהיא מותר לעبور?

ת. לפי מה שאני זכר, זה שככל רכב בעל לוחית זיהוי צהובה נעצר במקרים לתשאול ולאחר מכן, לאחר שאופינו היושבים ברכב ובמקרה שמדובר ביudeי אז היה אסור לו לעبور- וזה למייטב זכרוני. כאן התמונה הייתה ברורה ובירה שישובי הרכב הם יהודים ... בגלל לבושים.

ש. כלומר על פי ההנחות מי שאינו יהודי מותר לו לעبور במקרים גם אם הוא נוסע ברכב עם לוחית זיהוי צהובה?
ת. למייטב זכרוני.

ש. אז למעשה במקרים היה צריך ... לא אתה אלא מי שהיה סלקטור או מפקץ, לעשות סלקציה בין היהודי ולא היהודי
והלא היהודי היה יכול להמשיך לנסוע ואילו על היהודי נאסר לעبور במקרים?

ת. למייטב זכרוני כך זה היה"

(ע' 16 לפprtוקול שורה 18 - 30).

וראה עדותו של מר גלעד רוטשילד שהאיסור לעבורי במחסום הוא "רכיבים של יהודים יהודים" (ע' 41 לפרטוקול שורה 14) ו"ישראלים יהודים" (שם, שורה 20).

למותר לציין כי ההפלה בין יהודים ולא יהודים במחסוםليل גם נתנת הרגשה של זלזול בביטחוןם של הישראלים הלא יהודים. אם הסכנה בנסיעה בציר היא סכנה של תקיפת כלי רכב ישראליים עם לוחית זיהוי צהובה, אין לסמן על תוקפים בכוח להבדיל בין נהגים עם חזות יהודית ובין נהגים עם חזות לא יהודית.

יתר על כן, עולה מהעדויות שבפני, שהאכיפה במחסום נגד המשר הנסעה של יהודים בציר אינה אחידה ונוהגים יהודים המתעקשים לנסוע בציר, מצלחים לא פעם לעבורי במחסום. התמיכה לאמור עולה לא רק מעדותו של הנאשם ומעדותם של עדי ההגנה אלא גם מעדותה של עדת הטבעה גל לוי, לגבי כלי רכב "של יהודים" שהגיעו למחסום קלנדיה (המחסום בהמשך הציר שהגישה אליו רק דרך מחסוםليل), אם כי היא טענה שהגיעו למחסום "בטיעות" (ע' 50 לפרטוקול שורה 27).

ב"כ המשימה טען שגם אם בית המשפט יקבע שיש פסול בהבhana במחסוםليل בין הנהגים היהודים והלא-יהודים, אין הוא סבור שיש פסול אלא אבחנה מותרת, עדין על הנאשם היה לציית להוראות החילילים ולא להמשיך בנסיעה במחסום.

בהקשר זה, הואיל ויש בהפליה בהחלט צו הפוגע באופן כה חמור בשוויון בפני החוק ואף יש בתהילך הבדיקה במחסום בין נהגים יהודים ולא יהודים כדי לעורר הרגשה של השפה ושל אי צדק, אין להרשיע את הנאשם בעבירה של הפרעה לעובד ציבור בכך שלא ציית להוראת החיליל במחסום והמשיך בנסיעה בציר ולו רק מו הטעם של הגנה מן הצדק. או שהציר פותח לכל ישראלי או שהציר סגור לכל ישראלי. או שהציר מסוכן לנוהגים ברכב ישראלי עם לוחית זיהוי בצבע צהוב או שהוא לא מסוכן לנוהגים ברכב ישראלי בצבע צהוב.

אמנם עדי תביעה העידו שצעקו לנאים לעזר כשהחל בנסיעה מחדש מחדש במחסום ושהנאים "חיר" אליהם והאי. בדו"ח העיקוב (ת/3) אף התייחס הנאשם לזכותו להמשיך לנסוע בציר. בעבר אף נחקר הנאשם בשל אירוע של "התפרצות" למחסום.

מנגד, הנאשם טען, בהזדמנות הראשונה בעת גביית אמרתו סמור לאירוע, ששמע צעקה מן הצד במחסום "שיכול לנסוע" (ת/4 שורה 7) ואז המשיך בנסיעתו. הנאשם העיד את הנושא שהוא עמו ברכב ונוהג נוספת שהיה במחסום ועדותם מהוועה Tamika מסוימת לגרסתו. אי לכך, אין לשול את הטענה שהנאים אף האמינו, אם כי בטיעות, שהותר לו לנסוע. אשר על כן, גם בשל כך, יש לזכות את הנאשם, מחמת הספק, בעבירה של הפרעה לעובד ציבור במחסוםليل.

לענין העבירה של נהיגה פוחצת ברכב:

על פי כתוב האישום כשהנאים החל בנסיעתו מחדש מחדש במחסוםليل "החיליל יצחק כדורי ... משור את חבל הדוקרים בצדיו למונע את המשך נסיעתו של הנאשם, הנאשם המשיך בנסיעתו כשהוא עולה על הדוקרים ומושך את החבל שהיה בידו

של (כדו). כתוצאה לכך (כדו) נגרר למרכז הכביש ובכך נגרם סיכון לחייו.

גם מעבירה זאת יש לזכות את הנאשם.

למותר לצין, שניהגה קדימה ברכב על הציר ביציאה מהמחסום אינה מהוות כשלעצמה נהיגה פוחצת. אדם יכול לצפות, אם הוא פורץ מחסום, שיינקטו נגדו פעולות כדי למנוע את המשך נסיעתו. אולם, כפי שציינתי לעיל, יש להניח לטובת הנאשם שהוא סבר, אף בטעות, שהותר לו להמשיך לנסוע.

אין גם להתרשם מהטענה שה הנאשם האיז את נסיעתו. הנאשם החל בנסעה ממצב של עצירה או כמעט עצירה ונסע מרחק קצר. אי לכך יש להניח שהרכב לא צבר מהירות של ממש. החבל עם הדוקרנים היה מונח על הקrukע. הדוקרנים נמצאים בצד וرك נפתחים עם משיכת החבל. אי לכך, אין בפנינו מצב בו הנאשם היה מודע או היה צריך להיות מודע למכלול הדוקרנים. כדורי משך את החבל באיחור והחבל הורם לגובה המגן הקדמי. כדורי משך לכיוון רכב הנאשם כשהוא מחזיק בחבל.

הגירה של כדורי כלפי הרכב הנציג תוצאה של פעילות שבוצעה על ידי כדורי. על פי הראיות שהוצעו לפני, כדורי נגרר לכਬיש לכיוון הרכב הנציג או מצד הרכב הנציג או מאחוריו. אין כל ראיות שה甯ציג היה מודע לגרירתו של כדורי לכਬיש לכיוון רכבו. בהקשר זה, כאמור, אין לשול את האפשרות שرك החבל (להבדיל מהdockrנים) בא מגע עם מגן הרכב כשהרכבת נושא לאט. אי לכך, אין לקבוע שנגרם צליל או שהיית השפעה כלשהי על הרכב שהיה בה כדי להביא דבר הגירה למודעותו של הנאשם.

אשר על כן, לא היה מצב שה甯ציג היה מודע לגרירתו כדורי כלפי רכבו. אדרבא. כדורי משך את החבל עם הדוקרנים באיחור ולא שחרר את אחיזתו בחבל, דברים אלו הם שהובילו לגרירתו לכיוון הרכב הנציג. מחד גיסא, הנאשם נמצא בנסעה, לכארה ללא מודעות לכדו או למעשה. מאידך גיסא, התנהגותו הרשלנית של כדורי, משיכת החבל באיחור ואי שחרור החבל, הם שגורמו לגרירתו כלפי הרכב והם מנתקים את הקשר היסודי בין התנהגות הנאשם לבין גירית כדורי.

הוail וכן, הנסי מצאה את הנאשם מעבירה של נהיגה פוחצת ברכב.

דא עקא, דוח לחמ"ל שרכב פרעז את המחסום וدرس ופצע חיל, על אף שדיוח זה לא היה מדויק בלשון המעטה. הנאשם עוכב בהגיעו למחסום קלנדיה וחילים מהחמ"ל נסעו למחסום. התרשמה שהדיוח הלא נכון על פצעת חיל היונה תרומה להמשך השתלשלות האירוע שהסתמם בתהנפנות על הנאשם, איזוק ידי (ראה נ/3) וגרימת פצעי שפשופים (ת/7).

ה甯ציג הוגש בהפרעה לעובד ציבור בכך שבמחסום קלנדיה הוא סירב להזדהות ולדומם מנוע וכן בכך שסירב

להפסיק לצלם.

לאחר שמייעת הריאות עולה שתחילה סירב הנאשם להזדהות ולדומם את מנוע הרכב עד שקיבל הסבר לגבי סמכותו של השוטרת הצבאית בשירות סדר לדרוש את מסמכו וולעכבו. לאחר דקota בודדות בלבד וקבלת תשובה לשאלותיו, הוא מסר את המסמכים כנדרש ודומם את מנוע הרכב. בנסיבות אלה, כשהנائب מסר את המסמכים לאחר בירור קצר עם השוטרת החילית, אין מקום להרשיעו בעבירה של הפרעה לעובד ציבור ولو רק מחתמת זוטי דברים.

לאחר שהנائب היה מעוכב לתקופה של כ-20 דקות הוא ביקש לצלם את אלו שמעכבים אותו, לדעתו בניגוד לחוק. השוטרת הצבאית וגם החיל עומרি ברזילי דרש מהנائب להפסיק לצלם, לכארה, הויל ומדובר בשטח צבאי, מקום בו הצלום אסור. יודגש, שהצלום נעשה כדי לצלם מעשה של דעתה הנאה היוה הפרת זכויות. לモתר לצין שאין לאפשר או לעודד חיללים לאסורה צילום של מעשים המבצעים על ידם, מעשים שיש חשש שאינם תקין. די לצין, שלאחר שחיללים התנפלו על הנאשם, הפלו אותו ארצה, אזקו את ידיו ואומר גומו לנائب חבלות שפושף, הצלומים שצולמו על ידי הנאשם נמחקו על ידי החיללים ומתעוררת בעיה של השמדת ראיות. למשל, עומרি ברזילי טוען שהנائب "דחף" את המצלמה ממש לתוכו פניו, דבר שהוא חש על ידי הנאשם. אי לכך, יש במחיקת הצלומים כדי לפגוע בהגנת הנאשם.

אשר על כן, גם אין לייחס לנائب הפרעה לעובד ציבור בעניין הסירוב להפסיק לצלם, והנני מזכה את הנאשם מעבירה זו.

לבסוף, הנאשם בכתב האישום בתקיפה סתום, בכר שעומרি ברזילי "ניסה לתפוס את מצלמת הנאשם וายלו הנאשם בתגובה תקף את (עומרি ברזילי - ד.פ.) בכר שדחפו עם שני ידו". עומרি ברזילי, בניגוד לאמור בכתב האישום, העיד שלא ניסה לתפוס את המצלמה אלא ביקש להסיט את ידו של הנאשם הויל והנائب התקרב אליו והנائب "דחף את הטלפון בתוך הפנים שלי ואני באופן אינסטינקטיבי הזרתי את היד שלו" (ע' 25 לפרטוקול שורות 27 - 28). לעומת זאת, מעדתו של שבב פינס (ע"ת 8) הוא ועמרי התקרבו לנائب (ולא ההיפך) ועומרי "ניסה להוריד את היד עם המצלמה של הנאשם" (ע' 65 לפרטוקול שורות 12 - 19). לעומת זאת, עולה שבהודעה של עומרি ברזילי וגם בהודעה של שבב, הם אמרו שעומרি ברזילי הושיט את ידו כדי לנקות את הטלפון מהנائب ולא כדי להסיט את היד (ראה גם הגרסה של עומרি ברזילי ב/2). גרסת הנאשם היא שלאחר שהוא הפסיק לצלם, עמרי התקרב אליו ותפס את הטלפון וביקש להוציא את הטלפון מידו. הנאשם התנגד ואז עומרי הפלו ארצתו יחד עם חיללים אחרים שהחלו להכותו באגרופים ולבועט בו. בעדויות עד הנסיבות ישנן סתיות מהותיות ושינויים של ממש בין גרסתם סמור לאירוע לבין גרסתם בבית המשפט לגבי עבירת התקיפה. אין חולק שהעדדים הפלו את הנאשם ארצתו ולטענת הנאשם היכו בו ובעטו בו. בנסיבות אלה, איןני מוכן לסתור את ידו על עדויות עד הנסיבות והנני מזכה את הנאשם מהעבירה של תקיפת סתום.

הויל וכן, הנני מזכה את הנאשם מכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב כסלו תשע"ה, 04 דצמבר 2014, במעמד הצדדים.

עמוד 5

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

